

متن پرسش

۳۴۵۸۰ با سلام خدمت استاد عزیزم: در جوابی که برای سوال ۳۴۵۸۰ فرمودید می‌خواستم سوال دیگری را از خدمتتون بپرسم. من همیشه در خلوت خود با نوشتن و مطالعه انس داشته ام می‌توانم بگویم از سن ۱۲ سالگی تقریباً دلنوشته‌هایی را در خلوت‌هایم داشتم که هنوز هم دارم، بعد از ۲۷ سال و سیر نوشتن‌هایم جوری بوده که میتونم بگم الان من حس می‌کنم این نوشته‌ها از جانم بوده و از یه ندای درونی که منو به خدایم وصل می‌کرد ببخشید توصیفش سخته. این نوشته‌ها و خلوت‌هایم راه گشای من در مسیر زندگی و نزدیکیم به خدا و اهل بیت شده و مسیرم را از اعتقادات خانواده و برخی دوستان خویشانم جدا کرد. که هم تلخ بود و هم شیرین. استاد من بی‌انس با خلوت و مطالعه نیستم علامه هم نیستم الان جایی که گیر کردم بیشتر مربوط به روابط بیرونیم با آدمها و دنیای اطرافمه. این خلوت‌ها و این مسیری که توش افتادم (که یکیش هم علاقه شدید به راه پر نوربست که شما برویم گشودید و این راه و این فکر معنای زندگی و حیات من شده و هدف من شده) اینها من رو تنها کرده تو این دنیا، چون نه خویشانم در این مسیر هستن نه دوستانم نه شوهرم و این تنهایی بعضی وقتا منو میترسونه مثل حضرت مریم که از قضاوت مردم درباره بارداریش ترسید و به بیابان‌ها پناه برد. استاد من نمی‌دونم الان کجای مسیرم. اصلاً بعضی وقتا اینقدر می‌ترسم و شک می‌کنم که حس تهی شدن پیدا می‌کنم. نمی‌دونم باید در خلوت‌هایم بمانم و به قول شما مطالعات و تفکراتم را ادامه دهم یا باید از این خلوت بیرون بیام و در اجتماع حاضر بشم و به بروزی در دنیای بیرونم داشته باشم؟ نمی‌دونم کجا باید برم و با چه کسانی باید انس بگیرم و هم سفر شوم! و هزاران بار خدا را شکر می‌کنم که مرا به این مسیر آورد من راضیم از راهی که در این ۳۹ سال آمده ام البته تلاشم کم بوده و تنبلی‌هایی هم داشته ام که به امید خدا تلاش‌هایم را بیشتر می‌کنم. استاد کمک کنید لطفاً.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری ۱. به مولایمان حضرت علی «علیه‌السلام» باید اقتدا کرد که چگونه در اوج حضور با حضرت محبوب و با آن خطبه‌های آسمانی چگونه با مردم گرم می‌گرفتند و شوخ‌طبعی پیشه می‌نمودند، زیرا از انسانیت انسان‌ها غافل نبودند. و به گفته مرحوم آیت الله حسن‌زاده آملی:

بُود مرد تمامی آن که از تن‌ها نشد تنها   ولكن به تنهایی بود تن‌ها، و با تن‌ها بود تنها

۲. حضور در صحنه‌های انقلاب و تذکر به مقاومت در راهی که خداوند برای ما مقدر کرده است، انسان را گسترده و گسترده‌تر می‌کند به همان معنایی که فرموده‌اند: «دل با یار و دست در کار». موفق باشید